

MANDIĆ SLAVKO, pesnik

Dve anegdote iz srednjoškolskih dana

Kao pitomac domačkog doma učiteljske škole Slavko je jednom prilikom zaklao i uređio za pečenje jagnje za domaćicu doma.

U prostranom dvorištu doma Slavko sa obešenog jagnjeta dere /svlači/ kožu. Obema rukama povlači kožu naniže, povijen nad poslom, s krvavim nožem u zubima. Na momente vadi nož iz usta i pomaže se njime. Sakupljena u polukrug grupa pitomaca posmatra kako Slavko vrlo vešto obavlja ovaj mesarski posao. Prilazi učenik Ilija Slijepčević, Slavkov prijatelj, pa mu dobaci:

"Čuj, Slavko, spada li ti i to u poeziju?"

Slavko se uspravlja i okreće prisutnim, vadi nož iz usta pa odgovori: "E, ovo je sad proza!"

/Odgovor je bio igra reči. Reči "proza" dao je figurativno značenje tj. rekavši da radi običan, dosadan posao./

kolovoz 1972

Mirko Vukobratović

Jednom sedmično pitomci doma davali su na pranje rublje. Na parčetu hartije ispisali bi šta predaju, a po dvojica mlađjih učenika primali bi i predavali ga u praonicu, zadržavajući cedulje s popisom rublja pojedinog učenika da bi im po istim ceduljama vratili čisto rublje.

Jednom prilikom dolazi Slavko Mandić predaje rublje i cedulju na kojoj je bilo ispisano sledeće:

Dajem na znanje
da sam dao na pranje:
Dve košulje bijelu i zelenu
Jedne gaće mirišu na ženu
Tri rupčica i nešto peškira /2/
Svi brojevi, to se ne ispira.
Na rublje mi morate paziti,
jer inače ja ću vas zgaziti.
Grozi vam se ~~S~~
Slavko Mandić

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-008-079

Na svakom parčetu rublja bio je tušom ispisan broj pod kojim pojedini učenik predaje rublje.